

NOVÝ ZÁKON

Pod každým hlavním číslem jsou uvedeny tři podstatné informace o jedné biblické postavě. Největším znalcům Nového zákona ve farnosti bude ke správnému určení stačit již první nebo druhý údaj.

- 1 - Byl starší ze dvou bratrů, které Ježíš nazval „synové hromu“.
- Jeho otec se jmenoval Zebedeus.
- Herodes ho nechal popravit.
- 2 - Se svojí manželkou byl členem prvního křesťanského sboru v Jeruzalémě.
- Příčinou jeho smrti byla lež.
- Jeho žena se jmenovala Safira.
- 3 - Byl otcem Jana Křtitele.
- Jako Boží kněz měl pověst spravedlivého muže.
- Je jedním z mála lidí, s kterými hovořil anděl.
- 4 - V křesťanské církvi dohlížel na rozdělování stravy chudým.
- Členům velerady řekl: „Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši.“
- Byl první, kdo položil svůj život za Kristovo evangelium.
- 5 - Patřil k tajným Ježíšovým učedníkům.
- Byl váženým členem židovské velerady.
- Tajně pohřbil Ježíšovo tělo.
- 6 - Uvěznil Petra a měl v úmyslu ho popravit.
- Zařídil vraždu apoštola Jakuba.
- Zemřel bídnou smrtí, byl plný červů.
- 7 - Pozval do svého domu přítele, aby se setkali s Ježíšem.
- Jeho evangelium mělo oslovit Židy.
- Jako celník se stal jedním z dvanácti Ježíšových učedníků.
- 8 - V jednom městě vlastnila obchod.
- Přijala Pavla jako hosta do svého domu.
- Byla pokřtěna jako první křesťanka v Evropě
- 9 - S prosbou padl k Ježíšovým nohám.
- Byl představeným synagogy.
- Ježíš vzkřísil jeho dceru.
- 10 - Byl ve vězení, protože způsobil svému pánovi škodu.
- Pavel ho přijal za svého syna.
- Jeho dřívější otrokář ho měl přijmout jako svého bratra.

1 - JAKUB (MAT 4,20; MAR 1,19; SK 12,1-2, **2** - ANANIÁŠ (SK 5,1), **3** - ZACHARIÁŠ (LUK 1. KAP.) **4** - ŠTĚPÁN (SK 6.-7. KAP.), **5** - JOSEF Z ARIMATIE (MAR 15,43; MAT 27,57; LUK 23,50), **6** - HERODES AGRIPPA 1. (SK 12,19-23), **7** - MATOUŠ (MAT 9,9-10; MAR 3,17-19; LUK 6,12-16), **8** - LYDIE (SK 16, 14-40), **9** - JAIRUS (MAR 5,21-24;35-43), **10** - ONEZIMUS (FILEM V. 8-20)

HŘIVNA

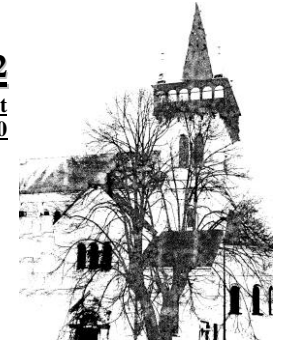
listopad - prosinec 2012

2012 / 24

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 26.11.2012 do 9.12.2012

den	hod.	úmysl
26.11.	pondělí KO 10:00	<i>pohřební bohoslužba</i> - poslední rozloučení se ☩ Johanou Zboroňovou
27.11.	úterý KA 18:00	za Boží požehnání a zdraví pro snachu
28.11.	středa KA 8:00 KA 20:00	za ☩ Margitu Gabriškovou NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace v tichu a ve tmě do 22:00 - možnost přijetí svátosti smíření</i>
29.11.	čtvrtek -----	
30.11.	pátek Svátek sv. Ondřeje KA 18:00	za ☩ Josefa, Olgu a Antona
01.12.	sobota KO 8:30 DD 13:30 KA 18:00	za ☩ rodiče, sestru a manžela za farní společenství za ☩ Václava Pechana
02.12.	neděle 1. NEDĚLE ADVENTNÍ KO 8:30 TT 10:00	za ☩ Vladimíra Nováka, za ☩ Annu a Františka Stránských na úmysl
03.12.	pondělí -----	
04.12.	úterý KA 18:00	za ☩ Štefana a Štefánii
05.12.	středa KA 8:00	za ☩ Otu Krajčoviecha
06.12.	čtvrtek Památka. sv. Mikuláše KA 8:00	za farní společenství
07.12.	pátek Památka. sv. Ambrože KO 18:00	za ☩ bratra Josefa Fabiánka
08.12.	sobota Slavnost Neposkvrněného početí P. Marie KA 8:30 KA 18:00	za zdraví, Boží pomoc a pokoj v rodině Hrebíkových za ☩ Miloslavu Pechanovou a ☩ z rodu
09.12.	neděle 2. NEDĚLE ADVENTNÍ KO 8:30 TT 10:00	za ☩ Milicu Karmáškovou a Jana Hlavíka na úmysl

sobota 1.12. při mši svaté v 8:30 se bude společně udílet svátost nemocných
svěcení adventních věnců: v sobotu 1.12. při večerní bohoslužbě v kapli
v neděli 2.12. při bohoslužbách v 8:30 a 10:00
neděle 2.12. první neděle v měsíci - při mši sv. v 8:30 sbírka na Koštofrank
- adorace v kapli 14:00 – 16:00
pátek 7.12. první pátek v měsíci - svátost smíření v kostele od 16:30
číslo účtu Lukáše Noska pro ochotné dárcy: 154584336 / 0600

Misijní stánek na Vánočním jarmarku v Muzeu v sobotu 1.prosince

V době, kdy se blíží čas vánoční a kdy se v našich domovech začínají kupit dárky nachystané pro naše děti a naše blízké, je dobré vzpomenout i na děti, které se nenarodily do našeho evropského blahobytu, na děti, které žijí často v nesmírně nuzných podmínkách a které touží po věcech pro nás zcela samozřejmých.....

Děti a rodiny z Veselé společnosti zapojené do Papežského misijního díla připravily na začátek letošního adventu Misijní stánek přímo v Muzeu na Vánočním jarmarku, který se bude konat v sobotu 1.prosince!

Budou zde nabízet drobné výrobky za dobrovolný příspěvek a tyto finanční dary budou následně předány na podporu dětí z chudých oblastí – misijní dílo podporuje řadu sociálních a vzdělávacích projektů, nemocnice, školy, domovy pro opuštěné děti apod. Zveme Vás všechny a budeme rádi, když nás přijdete podpořit!

Za Veselou společnost H.Zahradníková.

SVATÝ ONDŘEJ (30.11.)

Narodil se v Betsaidě na břehu Galilejského jezera. Protože byl Žid, Ondřej zcela jistě nebude jeho vlastní jméno. Tradice však nám pro něho nedochovala žádné hebrejské nebo aramejské pojmenování.

Byl učedníkem Jana Křtitele. Když poznal Ježíše, přivedl k němu i svého mladšího bratra Šimona Petra a stal se jedním z prvních jeho učedníků. Evangelia ho uvádějí jako jednoho z nejbližších Ježíšových učedníků, kteří směli být přítomni některým výjimečným událostem. Ve Skutcích apoštolských je o něm jen drobná zmínka.

Ondřej působil jako apoštol křesťanství v Malé Asii a Skýtii u Černého moře až k Volze. Podle legendy byl ukřižován ve městě Patras v západním Řecku na kříži ve tvaru písmene X (crux decussata). Proto se takovému kříži říká svatoondřejský kříž. Svatý Ondřej je patronem Rumunska a Ruska, na jejichž území působil, a také Skotska. Tradice ho uvádí jako prvního biskupa Byzantia, a tedy jako prvního v pořadí patriarchů konstantinopolských.

Jako rybář se stal se svým bratrem svatým Petrem patronem rybařů. Dále pak i horníků, provazníků a nevěst. Je zobrazován jako starý muž s dlouhými bílými vlasy a vousy, s knihou evangelíí v pravici, opírající se o kříž ve tvaru X, na němž byl umučen.

ZAMYŠLENÍ O ADVENTU

Z mladších let si každý z nás pamatuje okřídlenou větu ze všech pohádek: "Zazvonil zvonec a pohádky je konec." Je konec pěkné nálady, je konec situace, která nás vtáhne do svého děje, která byla příjemná a zároveň také klidnou přípravou na noc.

Dnes také používáme zvon, dokonce i v kostele, ale ne na konci, ale na začátku. Zvon dává znamení, že „něco“ začíná. Je to zároveň výzva k větší soustředěnosti. Jinými slovy to lze chápat: Konec všemu, co nebylo správné, začínáme prožívat přítomnost Kristovu, která nás, pokud dovolíme, chce přetvořit a dodat odvahu do dalšího života.

I samotný úkon kajícího nám to jasně ukazuje.

Na nový začátek je potřeba se připravit a odstranit vše, co je staré a nedokonalé, co by bránilo a „zabíralo“ místo novému růstu a vůbec přijetí nových milostí. Znamená to tedy, že není, v jistém smyslu, konce v životě, v kterém žijeme a v kterém usilujeme o svatost, ale pouze nový začátek, naděje a šance.

V našem životě jsou věci, které končí, ale vždy něco nového vzniká, následuje. Často to bývá v určitém vztahu, který je navzájem podmíněný.

Končí, začínají:

liturgický rok	-	advent
advent	-	Vánoce
rok	-	nový rok
půst	-	Velikonoce
život	-	smrt !?!

A zde vidíme, z našeho pohledu, že něco není v pořádku. Smrt je pokračováním konce, ale není KONEC sám. Je zde „změna programu“, kterou sám Tvůrce z lásky nabízí člověku jako ten největší dar, v který může člověk věřit během celého svého pozemského života. Sám Bůh je bez konce a také chce, aby člověk bez konce přebýval v jeho blízkosti. A protože to není maličkost, žít v Boží blízkosti, dává nám čas zde na zemi, abychom se osvědčili v konání dobra a tak se učili žít s "Dobrem".

Když se nám to již trochu daří, vidíme i první plody: na konci každého dne svěřuji svůj život Pánu s vděčností a vírou v Boží milosrdenství. Je to konec dne, ale uléhám s vírou, že to co jsem vykonal, prožil a započal, v tom mohu pokračovat další den, který z Boží lásky chci vděčně přijímat. Je to tedy stále upevňování víry v to, že "následuje pokračování".

I v situaci, kdy se mi zdá, že ten problém je neřešitelný, vždy z Božího pohledu má pokračování, třeba i z té nejhlubší propasti, do které jsem vlastní vinou spadl. A to je i konkrétní příprava a důkaz víry ve věčný život. A ten je bez konce!

Velice výstižně to vyjadřuje kruh, který někdy vytváříme v kostele při pozdravení pokoje: vytváříme jednotu bez konce a v centru nás je sám Kristus. Na věčnosti též budeme / jak ve víře očekáváme / bez konce v Boží blízkosti.

Učit se konečnosti je někdy prospěchářské a projevem nezájmu, slabé víry .

Učit se „bezkončnosti“ = VĚČNOSTI je po celý život náročné, ale vyplatí se to, neboť: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují“. (1.Kor 2,9)

Doba, která nás očekává, je konkrétním pozváním nejen do Betléma, ale i do NEBE !

(www.pastorace.cz)

opřít o dřevěný kolík či držák mezi vašimi nohama na vrcholu sedla (jak ho nazvat také nevím). Poté se zvedá velbloudova zadnice s nepravidelnými pohyby doprava i doleva. V tu chvíli máte tendenci padat kamkoliv. Chce se to jen pevně držet a doufat. Po pár vteřinách Mojžíš stál a já seděl... a nejenom já, všichni mí společníci. Pomalu jsme se tedy vydali na naši několikahodinovou beduínsky pojatou poznávací cestu za krásami pyramid v Gíze. Všichni tři velbloudi byli vzájemně svázáni provazy, takže jsme se od sebe nemohli dostat na více než nějaké dva metry. Pochopitelně nevypustili nás samotné, to by jistě špatně dopadlo, vedl nás zkušený znalec velbloudů, koní a místních „dun“. Protože jsem byl v čele naší trojčlenné karavany, Mojžíšův provaz držel tento vůdce v ruce, když přede mnou jel na koni. Stín, který se vedle nás komíhavě formoval v písku, se stále měnil a stále zůstával stejný – kůň a tři velbloudi.

Kolébavá chůze Mojžíše vás donutí uzpůsobit pohyb vašeho těla. Musíte se dostat do jeho rytmu. Jízda na velbloudu mne v tom nejlepší slova smyslu „uhranula“. Již po pár desítkách velbloudích kroků na můj ladný a přirozeně ladný pohyb reagovali mí spolucestovatelé zvoláním, že jsem se beduínem snad již narodil. Vůbec jsem neprotestoval, oproti jejich křečovitému sezení to snad i byla pravda. Jasně jsem cítil, že bych právě tímto způsobem chtěl poznat Sinaj, Arábii, Svatou Zemi,... začal jsem zase o trochu více chápat postoje českých kněžských velikanů z počátku 20. století, jakými byli Vojtěch Šanda, Alois Musil, Jan Nepomuk Hejčl. Oni chtěli poznat kraj a způsob života v oblastech, kde žil, pracoval, učil, uzdravoval, zemřel i z mrtvých vstal pán Ježíš a tato touha je dostala do sedla velblouda. Alois Musil navíc usilovně pátral po pramenech monoteistické víry, která se podivuhodně rozrostla v oblastech Blízkého Východu. A tato jeho touha vedla k prožití mnoha let v sedle velblouda... Bez velblouda je život v poušti a stepi nepředstavitelný. Beduín z velblouda získává maso i mléko, ze srsti a kůže, pak oděv i příbytek, na velbloudu cestuje, bojuje, spí, sní, tvoří básně... Já jsem krátce po rozraddostném pocitu obdarování, poděkoval Bohu za tento ojedinělý zážitek a poprosil jsem ho za požehnání pro všechny beduíny. Pak jsem „nechutně“ vytáhl mobil a v rychlosti sepsal „sms“, kterou jsem zanesl několika svým přátelům... *(pokračování příště)...*

Na snímku: Mojžíš při jedné z přestávek v naší cestě... do kamery hledí Mickey Mouse

Z VRABČÁKU K NILU

Díl devátý: V sedle (část první)

Celý říjen u nás v domě pobýval jistý Američan. Původem někde z východního pobřeží, ale nyní působí v San Diegu na tamější katolické univerzitě. Je římskokatolickým knězem a členem Kongregace Duchů svatého. Jmenuje se William a je mu něco přes sedmdesát let. Za svůj zajímavý život mj. zdolal Mount Everest a získal zlatou medaili na mistrovství USA v triatlonu v seniorské kategorii. Vzděláním je vystudovaný sociolog, který se mnoho let zabývá aktivní pomocí zemím ohroženým válkou. Přednášel i nám v Dar Comboni o tzv. peacebuilding (budování míru).

V domě bydlel na stejné chodbě jako já. Jednu sobotu v podvečer mne potkal a říká, že má na neděli tip na výlet, že by se prý rád podíval k pyramidám, jestli bych se nepřidal, že prý jede i Brighton. Souhlasil jsem. V neděli jsme si tedy dali sraz v 7 hodin ráno v refektáři, kde jsme se nasnídali. Protože svou postavou budím respekt, stal jsem se ochráncem financí otce Williama. I sám jsem se vybavil nějakou sumou, doufaje, že mi vydrží alespoň část z ní. Kolem půl osmé jsme se vydali na cestu. Jak velí staré známé americké pravidlo: „Vezmi si taxíka!“ Za druhým blokem jsme si tedy stopli taxíka a jeli těch 5 minut ke stanici metra Geziráh, která je situována v jižní části Zamálku. Otec William byl vůbec zajímavý pán. Například ihned po nasednutí do taxíka hrdě prohlásil, že je ze Spojených států amerických. Taxikář byl dobré národy a poměrně dobře jazykově vyladěn a tak řekl zcela jasně: „Bushe nenávidím! Obama je lepší. Není to nic moc, ale je dobrý!“

Po těch pěti minutách jsme byli na místě, odkud jsme káhirským metrem měli pokračovat v cestě. V jednom z průvodců po Káhiře jsem se dočetl, že leckdy je těžké najít vstup do metra.... Ano, ano, ano, hledali jsme ho 10 minut! Až když procházel jeden kolemdoucí, nasměroval nás tím správným směrem! Káhirské metro je poměrně luxusní dopravní prostředek, kde se udržuje stálá čistota. V našem čase, v neděli před osmou hodinou ránní, zde bylo i velmi málo lidí.

Lístek jsem kupoval já, na správný směr se zeptal Brighton. Měli jsme před sebou asi pět zastávek, když další přestupní stanice měla název Gíza. Odtud jsme pak měli vzít autobus toho a toho čísla. Pro zajímavost, všechny tyto cestovatelské informace u sebe měl otec William, který je sám zjišťoval u dalšího hosta v Dar Comboni, patera Simona Mbutii z Keni (o něm bych Vám mohl vyprávět snad hodiny, neuvěřitelný stranda a mnoha jazyky nadaný combonián). Vraťme se však k naší cestě za pyramidami. V káhirském metru mne opět otec William překvapoval. Totiž, jak hlasitě s nepřeslechnutelným americkým přízvukem hovořil k Brightonovi. Celá kabina káhirského metra se otáčela, kdo že to mluví tak nahlas. Bylo mi to trochu nepříjemné, protože sám nejsem přítelem hlasitých turistů... nyní jsem byl jedním z nich...

Stanice Gíza, pojmenovaná po „káhirské čtvrti“ je křižovatkou metra a busů do různých směrů. Když metro zastavilo, vyrojilo se z vagonů metra dost lidí jdoucích do práce či z noční šichty práce domů (v Egyptě se totiž v neděli pracuje). I my absorbování davem, vyrazili kamsi ven. Jedna zákruta, druhá zákruta... vůbec jsme netušili, kam se to s tím davem vezeme... Pojednou na nás ze dvou metrů volal jakýsi mladý Egyptan, že jestli jedeme k pyramidám, tak ať se ho držíme, že tam bydlí... Nevím jak vy, ale já bych s mladým Egyptanem nešel... kdybych byl sám..., ale protože jsem sám nebyl...s mladým Egyptanem jsem šel! Otec William mne totiž opět překvapil a ihned zareagoval

a vychvaloval mladíkovu angličtinu a že je poctěn, že se o něj někdo takto postará,... první šok byl ten, že nás vedl úplně na druhou stranu, než šel dav! Druhý šok se objevil vzápětí, kdy jsme se vydali z budovy stanice metra nějakými postranními schody a ocitli jsme se mezi obyčejnými káhirsky špinavými činžáky, kdy na ulicích potkáte všechno. Po chvíli jsme se však vymotali na několikaproudovou ulici a čekali jsme na autobus. Mladík nám začal vyprávět, že je šéfkuchařem v nějakém hypermoderním hotelu, že má dítě v Montrealu, kde prý několik let pracoval jako kuchař. Pak vytáhl kus papíru a říkal, že pro nás má zaručený tip. A začal vyprávět, že k pyramidám se člověk dostane dvěma způsoby – buď vchodem hlavním, nebo těmi postranními. A že postranní jsou lepší. A že zná jeden postranní vchod, vedle něhož je jedna zaručeně dobrá turistická kancelář, kde to dobře zná a že nám to tam domluví. Že prý dostaneme za stejnou cenu, více možností. V tichu jsem si svou mateřštinou říkal, aby už mladík odešel, že si cestu naplánujeme sami... nebylo tomu tak – mladík neodešel!

Po téměř 45 minutách v autobuse v hustém provozu nám mladík najednou, říká: „Již jsou vidět!“ A opravdu... mezi činžáky jsme zahlédli obrovskou siluetu Cheopsovy pyramidy. A mladík pokračoval: „Tehle pohled mám každý den již 30 let, bydlím před nimi od narození.“ Po chvíli autobus zastavil a my vyběhli. Mladík s námi a že nás vezme zkratku! Co myslíte? Jak se zachoval otec William?... Ano, ano, následovali jsme onoho mladíka do nezapadléjšího temného koutu, do té nezapadléjší uličky v celém Egyptě,... písek pod nohama, tisíce much, osel, kůň, rodina prodávající praženou kukuřici,... zápach,... teplo a teplo. Připadal jsem si strašně. Já v bílých kalhotách, v nažehlené košili, s fotoaparát v ruce, překračuji zašpiněné dítě válící se na cestě, odháním mouchy ze svého obličejce, že za rohu na mne vykukuje zašpiněná krásná žena, která v náruči drží dítě, po jehož hlavičce leze snad deset much... jsem turistou, vedle mne kráčí Američan, v kapse mám tolik peněz, kolik zde žijící lidé vydělají možná za celý den, možná za týden, možná za měsíc... je mi trapně, stydím se, nejradši bych se zakopal... pocit bezmoci křížený s naštvaností, ale i se zřetelným požadavkem mého svědomí: zachovej klid, nadechni se a pomodli se!

Po chvíli jsme se z této uličky vymotali a dostali jsme se na prostranství, odkud byl krásný pohled na pyramidy. Jen toho betonového plotu se nějak zbavit. V okolí pyramid totiž vyrostl několik metrů vysoký betonový plot, který zabraňuje „nevhodným osobám vstupu“. V tu chvíli, po střelných modlitbách a s pohledem na ty pyramidové nádhery, se zběsilý zážitek z uličky začal vytrácet. Po několika desítkách metrů jsme přicházeli k baráku, který na sobě nesl ošuntělý, snad 50 let starý nápis upozorňující, že zde sídlí turistická kancelář. Nikde nikdo... náš samozvaný průvodce, onen egyptský mladík začal hlasitě volat a gestikulovat. Vyšel obtlouštělý majitel, který nám lámanou angličtinou začal nabízet kompletní servis turistického výletu, po chvíli nás pozval dovnitř, do své „kanceláře“. Vstoupili jsme do potměšlé místnosti s prastarými potisky pyramid. Mladík si sedl vedle nás a nechal vyprávět majitele. Ten nám nastínil tři možné typy lístků, vstupů a výhledů (kolem pyramid, vstup do pyramid, kolem sfingy,...), pochopitelně o penězích zatím mlčel. Bylo jasné, že zmatek, který v nás vyvolal, nebyl tak úplně nechtěný... v tu chvíli se otec William zeptal na ceny a snad poprvé jsem ho viděl zmateného a nedůvěřivého. Po dlouhých debatách, že cena je dost vysoká, se na nás otec William podíval a řekl: „Nebudeme řešit peníze, užijeme si neděle a společného zážitku!“ A tak jsme zaplatili... no... stálo to prostě hodně peněz.

Většinu zaplatil otec William, něco jsem musel přispět i já ze svého. Brighton si zkušeně zapomněl peněženku, takže neplatil nic..., ale to vůbec nevadilo. Peníze jsme majiteli předali a vyrazili jsme ven. Vedl nás rovnou přes ulici k té ohromné vysoké betonové zdi, která se táhne kolem pyramid.

A tam stáli... byli tři. Jejich jména vyvolají úsměv, o to více děkuji Bohu, že mi dopřál sedět na tom nejbližtější znejícím. Mluvím totiž o velbloudech, o našich cestovních prostředcích. První velbloud se jmenoval Múses, tedy Mojžíš, druhým byl Mickey Mouse a třetím byl Michael Jackson! Pěšky jsme se vydali do pyramidového prostoru, kam jsme vstoupili bránou vzdálené asi 100 metrů od turistické kanceláře. Když hovořím o bráně: představte si staré české „JZD“, např. na Janečku, se spuštěnou „oprejskanou“ závorou, vedle níž stojí policista. Žádný asfalt, ale udusaná hlína jako povrch. Tak nějak vypadal onen slavný vedlejší vchod do prostoru pyramid, od kterých jsme byli vzdálení něco kolem kilometru. Hlídkující policista nás po chvíli vpustil, po pár krocích si nás odchytl chlápek a s úsměvem na rtu nám na hlavu cpal šátek a čelenku, přesně po vzoru beduinů. Ihned se ptal na naše jména a byl velice – možná až vtíravě - přívětivý. Jaké bylo naše překvapení, když chtěl za šátek i za čelenku peníze! Platil jsem tedy ... opět já.... Jak jsem totiž řekl, byl jsem chráněncem peněz otce Williama!

A pak jsme nasedli. V tu chvíli jsem si vzpomněl na svého blízkého přítele a „bratra“ kněze Pavla Jägera, dnes působícího v Hoješíně u Sečské přehrady v Železných Horách. To on, nadšený badatel v dějinách české teologie mi předčítal úryvky z cestopisu Jana Nepomuka Hejčla, velkého českého biblisty, kněze a překladatele Bible České z počátku 20. století. V cestopise Hejčl popisuje svou cestu do Svaté země. Jeden z nejtípnějších zážitků byl ten, jak poprvé nasedal na velblouda.

Když jsem tedy i já poprvé nasedal na velblouda se jménem Mojžíš, vzpomněl jsem na Hejčla a po chvíli si připadal také jako v grotesce. Mojžíš seděl s nohama polámanýma pod sebou a žvejkal. Já našel první „klipsnu“ – nevím, jak se to nazývá, kam se strkají chodidla; inu strčil jsem do ní svou levou nohu. Pravou jsem se vzápětí odrazil a lадným gymnastickým pohybem ji přehodil přes sedlo na druhou stranu. Tím se má zadnice dostala na velbloudovo sedlo – i když nevím, zdali se tomu říká sedlo. Mojžíš stále klidně žvejkal, jako by se nic nedělo, což mne velice uklidňovalo. Pojednou přišel další muž a ukazoval mi, ať dám do klipsny i druhou nohu. Problém ovšem byl, že ta druhá klipsna na pravé straně byla zaseknutá pod dekou, která ležela pod sedlem na Mojžíšově srsti. Po chvíli dloubání a tahání se klipsna podařilo vytáhnout a já se mohl zajistit i na pravé noze. Lehce jsem se otočil a kontroloval, jestli moji společníci sedí – zdaleka ne! Otec William si upravoval s pomocí prodávče svůj beduínský šátek, Brighton nedůvěřivě koukal na Mickey Mouse a pronesl, že se bojí. Po nějaké chvíli jsme všichni tři seděli na svých nových kamarádech a mohli jsme vyrazit. Chybělo jediné: aby se velbloudi z těch svých zlamaně vypadajících nohou zvedli.

To byl moment zlomu. Dá se říci, že jestliže tento velbloudův pohyb vydržíme v sedle, pak jsme vyhráli. Jestliže se ovšem z nějaké příčiny zhroutíme a spadneme vedle velblouda - v tu chvíli je „šumafuk“ jestli se velbloud jmenuje Mojžíš, Mickey Mouse nebo Michael Jackson – zkrátka pokud jeho povstání nevydržíme v sedle, bude našemu překrutně drahému nedělnímu výletu šmahem konec.

Nejdříve se velbloud zvedá na přední, tím přepadáváte dozadu, takže se musíte pevně